

Ressò

Gener 15

Tot i conservant la seva fe, la imatge dels avis d'avui dia no té res a veure amb la imatge de la gent gran de temps passats

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Una etapa de despreniment

No ens agrada gaire desprendre'ns de res per força i, amb tot, no hi ha més remei que acceptar la progressiva desposseïció que comporta el pas dels anys, quan ens fem grans. Allò que diu el Crist sobre tot l'univers, "Passa la figura d'aquest món", cadascun ens ho podem aplicar personalment: res del que tenim o del que representem no ha de subsistir.

La pèrdua gradual del control sobre la gestió de propietats i béns, sobre les nostres forces i destreses, sobre els recursos de la pròpia salut,... no tan sols ens duu el sever missatge de la caducitat de tot allò que veiem i toquem, sinó que ensenya de relativitzar tantes coses, que havíem considerat essencials. Així doncs, el lent i no volgut despallament de la vellesa ens fa descobrir com només Déu és absolut, i ens situa sense màscares ni falsos escambells davant d'Ell.

Què podem fer? En la vellesa és indefugible aquest anar-nos desprenent més o menys poc a poc de béns i capacitats fins ara ben nostres (però els teníem en dipòsit no pas en propietat!), es tracta d'una desposseïció, que està inscrita en la nostra naturalesa. L'únic que ens pertoca és elegir la manera com ens ho prenem. Podem reguinar, protestar, negar-nos a aprendre res de res i omplir-nos d'amargor i ressentiment. O bé podem adorar, acceptar i confiar.

Per invitar-nos a l'acceptació el temari d'enguany recorre a una imatge bonica de l'Escriptura "oferir la meua vida com una libació" (2Tim 4: 6). Una libació era el vessament d'una porció de beguda o de perfum en honor de la divinitat. En aquest mateix sentit la Pregària Eucarística III desitja: "Que Ell faci de nosaltres una ofrena eterna a fi que obtinguem l'herència..." Les imatges de l'ofrena i de la libació suggereixen i proposen un lliurament humil i confiat, una entrega amorosa i sense reserves, una joiosa gratitud pels dons rebuts. És la tasca espiritual, sàvia i serena, per a l'etapa culminant de la nostra "temporada en la Terra".

Josep Torné Cubells

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00h

Text de la fotografia de portada: El pas del temps i la més alta longevitat de les persones ha repercutit també en les formes de viure de les persones grans.
Foto de l'Espai de Gent Gran Sant Antoni de l'Eixample, treta d'internet de Francesc Casals.
Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

La pregària de Don Bosco

Giovanni Melchiorre Bosco (Piemont, 1815 - Torí, 1888) fou un eclesiàstic i pedagog italià, fundador de la Congregació Salesiana i la de les Filles de Maria Auxiliadora. Fou conegut per *Don Bosco*. Fill d'una família de camperols, els seus pares van ser Francesco Bosco i Margarida Occhiena. El seu pare va morir quan ell tenia dos anys. Va passar els seus primers anys treballant com pastor d'ovelles, i va rebre la seva primera educació del sacerdot de la seva parròquia. El seu afany per aprendre va anar augmentant a mesura que creixia. La pobresa de la seva família però el va obligar a abandonar l'escola. El 1835, als vint anys, va entrar al seminari, i sis anys després va ser ordenat sacerdot. Va marxar a Torí, on es va dedicar al seu treball com a sacerdot. Realitzant visites a les presons de la ciutat i veient la situació en la qual vivien molts nens que habitaven a la zona, abandonats a males influències, va decidir dedicar la seva vida al rescat dels joves marginats. Joan Bosco va començar a instruir als nois del carrer: aviat els seus alumnes creixerien en nombre, atrets per la bondat del jove sacerdot. Les classes van anar augmentant, i es van anar afegint dormitoris, per aquells que desitgessin viure a l'oratori. Així va néixer la primera Casa Salesiana. El 1854 amb 39 anys, va comunicar a quatre joves que havia somiat que la Verge Maria li havia dit que havia de fundar una nova congregació. Va decidir que els seus integrants es dirien salesians, en memòria de Sant Francesc de Sales, qui seria el seu model de bondat en el tracte amb els joves. Es va informar sobre les regles de distints ordes religiosos, va demanar consell, i finalment va sotmetre el projecte al Papa Pius IX, que l'aprovaria el 1874. Però totes les dificultats que el pare Bosco va haver de superar es veurien més que recompensades per la ràpida expansió del seu orde, que es propagaria per tot el món. L'any 1886 va visitar Barcelona i s'allotjà en una casa dels salesians situada a l'actual passeig de Sant Joan Bosco. El sant va morir a Torí el 31 de gener de 1888. El seu cos resta incorrupte a la Basílica de Maria Auxiliadora a Torí. El 1890, als dos anys de la seva mort, es va obrir el procés de canonització del pare Bosco. El 2 de juny de 1929, tan sols 39 anys després de la seva mort, Joan Bosco és proclamat beat i l'1 d'abril de 1934 és declarat sant pel Papa Pius XI. Com a testimoniatge de la seva obra, actualment existeixen 2.086 presències salesianes a 127 països, amb 16.640 religiosos treballant-hi, i encara que és difícil calcular el nombre total de joves que s'atenen a Oratoris i Centres Juvenils, se'n calculen uns 479.400 i a Centres d'Ensenyament aproximadament 857.800.

Plegària sobre la obligació de donar almoïna

Fa unes nits vaig somniar que se m'apareixia la Mare de Déu i que em retreia d'haberme callat sobre la obligació de donar almoïna. Em va dir: "Son molts els qui es perden per no fer un bon ús de les riqueses, per haber fet un ús indegut dels seus béns, per no repartir suficientment entre els més pobres" I va afegir: "si els qui tenen béns de fortuna els repartissin entre els orfes i els pobres el que no els resulta necessari, seria molta més gent la qui es salvaria. Però malauradament són molts els qui es guarden per a ells sols les seves riqueses i això serà la seva perdició..."

Bons propòsits per l'Any Nou

Riu
Perdona
Relaxa't
Demana ajut
Fes un favor
Delega tasques
Trenca un hàbit
Fes una caminada
Expressa allò que sens
Surt a córrer
Pinta un quadre. Somriu al teu fill
Llegeix un bon llibre. Canta a la dutxa
Permet-te brillar. Mirar fotos antigues
Escolta a un amic. Accepta un compliment
Ajuda a un ancià. Compleix les teves promeses
Acaba un projecte desitjat. Sigues nen una altra vegada.
Mostra la teva felicitat. Escribeu en el teu diari
Tractat com un amic. Permet-te equivocar-te
Per avui no et preocupis. Deixa que algú t'ajudi
Fes un àlbum familiar. Fes-te un bany prolongat
Mira una flor amb atenció. Perd una mica de temps
Apaga el televisor i parla. Escolta la teva música preferida
Aprèn una cosa que sempre has desitjat
Truca als teus amics per telèfon. Fes un petit canvi a la teva vida
Tanca els ulls i imagina les ones de la platja. Fes que algú se senti bé
Fes una llista de les coses que fas bé. A la biblioteca escolta el silenci
Digues a les persones estimades quant les estimes
Posa-li un nom a una estrella
Pensa en allò que tens
Saps que no estàs sol
Planifica un viatge
Respira profund
Cultiva l'amor
Cada dia pot ser NADAL
per els homes i dones,
Si ens deixem estimar per Déu;
Si ens estimem com a germans.

Les homilies del papa Francesc

“En el Sínode no hi havia censura prèvia, sinó que cadascú podia i devia dir el que tenia al cor”

Estimats germans i germanes, bon dia!

Hem acabat un cicle de catequesi sobre l'Església. Donem gràcies al Senyor que ens ha fet fer, a tots nosaltres, aquest camí descobrint la bellesa i la responsabilitat de pertànyer a l'Església, de ser Església.

Ara comencem una nova etapa, un nou cicle, i el tema serà la família; un tema que encaixa en aquest temps que hi ha entre les dues Assembles del Sínode dedicades a aquesta realitat tan important. Per això, abans d'entrar en el desenvolupament dels diferents aspectes de la vida familiar, avui agafaré com a punt de partida l'Assemblea sinodal del passat mes d'octubre, que tenia el següent tema: “Els reptes pastorals sobre la família en el context de la nova evangelització”. És important recordar com es va dur a terme i què va produir, com va anar i què es va fer.

Durant el Sínode els mitjans de comunicació van fer la seva feina –hi havia molta expectació, molta atenció– i els ho agraïm perquè ho van fer de manera abundant. Tantes notícies,

tantes! Això va ser possible gràcies al Servei d'Informació, que cada dia feia una sessió informativa. Però sovint la visió de la premsa era una mica de l'estil de les cròniques esportives, o polítiques: es parlava sovint de dos equips, a favor i en contra, conservadors i progressistes, etcètera. Avui m'agradaria explicar-vos què va ser el Sínode.

En primer lloc vaig demanar als Pares sinodals que parlessin amb franquesa i ànims i que escoltessin amb humilitat, que diguessin amb valentia tot el que tenien en el cor. En el Sínode no hi havia censura prèvia, sinó que cadascú podia –encara més, devia- dir el que tenia al cor, el que pensava sincerament. “Però, això crearà discussions!”. És cert, hem sentit com havien discutit els Apòstols. Diu el text: hi va haver una forta discussió. Els Apòstols es feien crits entre ells, perquè cercaven la voluntat de Déu sobre els gentils, si podien entrar a l'Església o no. Era una cosa nova. Sempre, quan es busca la voluntat de Déu, en una assemblea sinodal, hi ha diversos punts de vista i ve la discussió i això no és una mala cosa! Sempre que es faci amb humilitat i amb esperit de servei a l'assemblea dels germans.

Hauria estat una mala cosa la censura prèvia. No, no, cadascú havia de dir el que realment pensava. Després de l' Informe inicial del Card. Erdö, va haver-hi un primer moment, fonamental, en el qual tots els Pares varen poder parlar, i tots varen escoltar. I era edificant aquella actitud d'escoltar que tenien els Pares. Un moment de gran llibertat, en el qual cadascú va exposar el seu pensament amb franquesa i confiança. Com a base de les intervencions hi havia l' "Instrument de treball", fruit de la consulta precedent feta a tota l'Església. I aquí hem d'agrair a la Secretaria del Sínode el gran treball que va fer ja sigui abans o durant l'Assemblea. Veritablement han estat magnífics.

Cap intervenció va discutir les veritats fonamentals del Sagrament del Matrimoni, és a dir: la indissolubilitat, la unitat, la fidelitat i l'obertura a la vida (cfr Conc. Ecum. Vat. II, Gaudium et

spes, 48; Codi de Dret Canònic, 1055-1056). Això no es va tocar.

Totes les intervencions es van recollir i agrupar per al segon moment, un esborrany que s'anomena Informe després de la discussió. Aquest Informe també el va fer el Cardenal Erdö, articulat en tres punts: escoltant el context i els reptes de la família; mirant a Crist i l'Evangeli de la família; comparant amb les perspectives pastorals.

Sobre aquesta primera proposta de síntesi hi va haver la discussió en els grups, que va ser el tercer moment. Els grups, com sempre, estaven dividits per idiomes, perquè és millor així, es comunica millor: italià, anglès, espanyol i francès. Cada grup, en acabar el seu treball, va presentar un informe, i tots els informes dels grups es van publicar immediatament. Es va donar tot, per transparència perquè tothom sabés el que s'havia dit.

Col·laboracions

En aquest punt —és el quart moment— una comissió va examinar tots els suggeriments fets pels grups lingüístics i es va fer l'Informe final, que va seguir l'esquema precedent —escoltar la realitat, mirar l'Evangelí i treball pastoral— però va mirar de fer present el fruit de les discussions en els grups. Com sempre, es va aprovar també un Missatge final del Sínode, més breu i més divulgatiu que l'Informe.

Aquest va ser el desenvolupament de l'Assemblea sinodal. Alguns de vostres em poden preguntar: “Es van barallar els Pares?”. No sé si es van barallar, però puc dir que van parlar fort, sí és cert. I aquesta és la llibertat, és realment la llibertat que hi ha a l'Església. Tot va succeir “cum Petro et sub Petro”, és a dir amb la presència del Papa, que és garantia per a tots de llibertat i de confiança i garantia de l'ortodòxia. I per acabar, amb una intervenció meua vaig fer una lectura sintètica de l'experiència sinodal.

Per tant, els documents oficials publicats pel Sínode són tres: el Missatge final, l'Informe final i el discurs final del Papa. No n'hi ha d'altres.

L'Informe final, que va ser la culminació des de la reflexió feta a les Diòcesis fins a aquell moment, es va publicar ahir i s'enviarà a les Conferències Episcopals, que el discutiran de cara a la propera Assemblea, l'Ordinària, l'octubre del 2015. Dic que va ser publicada ahir —ja s'havia publicat—, però ahir va ser publicada amb el qüestionari adreçat

a les Conferències Episcopals i així esdevé Instrument de treball del proper Sínode.

Hem de saber que el Sínode no és un parlament, és el representant d'aquesta Església, d'aquesta Església... No, no és això. És el representant, sí, però l'estructura no és parlamentària, és completament diferent. El Sínode és un espai protegit perquè l'Esperit Sant pugui treballar; no hi ha un enfrontament entre faccions, com en un parlament on això és permès, sinó una contraposició entre els Bisbes, que arriba després d'un llarg treball de preparació i que després continuarà en un altre treball, per al bé de les famílies, de l'Església i de la societat. És un procés, és el camí normal d'un Sínode. Ara aquest Informe torna a les Esglésies particulars i així segueix en elles el treball de pregària, reflexió i discussió fraterna per tal de preparar la pròxima Assemblea. Aquest és el Sínode dels Bisbes. L'encomanem a la protecció de la Verge Mare nostra. Que Ella ens ajudi a seguir la voluntat de Déu prenent les decisions pastorals que ajudin més i millor a la família. Us demano que acompanyeu aquest camí sinodal fins el proper Sínode amb la pregària. Que el Senyor ens il·lumini, que ens faci caminar vers la maduresa del que, com a Sínode, hem de dir a totes les Esglésies. I per això és important la vostra pregària.

Audiència general del papa Francesc a la plaça Sant Pere del Vaticà. Dimecres 10 de desembre de 2014.

Traducció: Josep M. Torrents – Catalunya Religió

El que creix a Europa és la pobresa

Des de Brussel·les, la capital d'Europa, ens arriba la notícia que el que creix en el vell continent és la pobresa. Un de cada quatre europeus és pobre, que es diu aviat. En el seu moment, els organismes europeus es van proposar el que es va anomenar l'estratègia "20/20". És a dir: que l'any 2020 a Europa hi hagués 20 milions menys de pobres. De moment el que s'ha aconseguit és exactament el contrari: que l'any 2010 la pobresa hagi augmentat a Europa en cinc milions de persones.

Guillem Correa.

www.actualidadevangelica.es

El més greu de tot això és que no només ha crescut la pobresa relativa, sinó que ha crescut també la pobresa extrema. És a dir: els que no tenen "res de res" cada dia són més.

Més pobres i més extremadament pobres.

Segons les darreres estadístiques a Europa ja són 123 milions els que tenim apuntats a la cua de la pobresa.

Segons la mateixa font informativa els pobres no només viuen al sud d'Europa, sinó que la pobresa s'estén fins i tot dins de la mateixa Alemanya -la primera potència econòmica de la Unió Europea.

I sense deixar la font consultada a Europa es pot ser pobre fins i tot disposant d'una feina. Treballar i ser pobre. Inconcebible.

La qual cosa vol dir que hem arribat a certificar l'absurd social més absolut.

Com a part de l'Església de Jesús hem d'aixecar, un i altre cop, la nostra veu profètica per demanar justícia i justícia social.

El que demanem als nostres polítics és valentia per enfrontar aquesta infàmia. S'ha de capgirar la situació.

No podem continuar en aquest pendent de degradació.

La pobresa, i encara més la pobresa extrema, és socialment inacceptable.

En nom de Déu!

Senyores i senyors que governen: Recuperin el seny!

Guillem Correa

Sis mil llavors d'esperança

Pau VI va firmar al Vaticà el 28 d'octubre del 1965 el decret conciliar *Perfectae caritatis* sobre l'adequada renovació de la vida religiosa. Amb motiu de celebrar-se el 2015 els 50 anys de la promulgació del decret, el papa Francesc ha convocat l'Any de la Vida Consagrada, que comença el 30 de novembre del 2014, inici del temps litúrgic de l'Advent, i acaba el 2 de febrer del 2016, Jornada Mundial de la Vida Consagrada. Qui no coneix religioses i religiosos de congregacions diferents? Qui no ha visitat un monestir buscant pau i silenci? Qui ignora la dedicació de religioses i de religiosos en l'àmbit de l'ensenyament, de la sanitat i de l'exclusió social? Qui no admira persones consagrades que són missioners a diferents països del món? Uns pocs són molt coneguts. La majoria es mou amb discreció, fora dels focus mediàtics. Són com el llevat en la massa. Ajuden a la transformació quasi de manera imperceptible. Són com el perfum, que dispersa l'aroma sense deixar-se veure gaire. Quan els necessites, solen estar al teu costat. Es troben com a casa seva a les perifèries del pensament, de la geografia, de la pobresa... El seu coratge profètic els empeny a assumir missions d'avantguarda. No és or tot el que lluu. També cometen errors, però globalment són una alenada d'aire fresc. No volen ser millors que els altres, sinó seguidors de Crist que viuen la vida comunitària en fraternitat. Se'ls valora pel que fan, però saben que l'important és ser i realitzar el somni que Déu té per a la seva vida. En 50 anys han passat moltes coses. L'Església i el món han experimentat diversos tsunamis que n'han sacsejat els fonaments

Lluís Serra.

www.iscreeb.org

més consolidats. Èpoques de progrés i benestar que no sempre han anat acompanyats de valors ètics. La preocupació pels interessos terrenals ha relegat les ànsies religioses de molta gent. Secularització amb llums i ombres. La crisi econòmica actual ha estat un despertar dur. L'espiritualitat ressorgeix, a vegades, amb aparences de camuflatge. En aquests 50 anys, s'ha experimentat un descens important de vocacions, especialment en alguns països d'Europa o de zones adinerades. Alguns malastrucs voldrien prescindir de la vida consagrada perquè, a vegades, és incòmoda. El seu esperit de denúncia, no sempre lliure d'incoherència, fa nosa. El papa Benet XVI no va poder ser més clar: «La vida consagrada com a tal té l'origen en el Senyor mateix, que va escollir per a ell aquesta manera de viure pobra, verge i obedient. Per això la vida consagrada no podrà faltar ni morir mai a l'Església. Va ser volguda pel mateix Jesús com una part necessària de la seva Església.» A Catalunya hi ha en nombres rodons 6.000 persones consagrades. No venen optimisme. Transmeten esperança, que segons Vaclav Havel, «no vol dir estar segur que una cosa sortirà bé, sinó tenir la certesa que alguna cosa té sentit, no importa el resultat».

Lluís Serra

Jesús hi era

Després d'una breu encaixada de mans vaig entendre que avui l'Adrià tenia una cosa important per dir-me, i al més aviat possible. És un noi transparent, manifesta massa el que li passa. Em mira i noto que els seus ulls estan una mica emocionats.

Dissimulo, com si res, encara que interiorment s'encén l'intermitent. Toc d'alerta!

- Jesús hi era. No deia res, però hi era.
- Què vols dir, Adrià?

Com cada dijous ell va a visitar un home gran que passa moltes hores sol a casa seva. L'Adrià l'ajuda a l'hora de dinar.

Cada dia hi va un voluntari. Al vespre hi va una empleada que hi està tota la nit, i el deixa havent esmorzat. L'home es diu Francesc, abans li deien Francisco, abans Paco i de nen sembla que li deien Paquito. Passa moltes hores sol. L'Adrià, que estudia segon de batxillerat, hi va els dijous i l'ajuda a menjar.

- Avui quan li donava de menjar Jesús hi era.
- Què vols dir? Que l'has vist?

L'Adrià fins fa uns mesos no creia en res. No es feia les preguntes essencials de la vida. Senzillament anava vivint, i omplia el seu temps al millor que podia. Va tenir una conversió gràcies a un amic, que sempre estava content, i parlant, parlant... li va dir que llegia l'Evangelí i que algunes vegades anava a una església... etc. Un dia varen decidir de sortir a caminar i l'Adrià va quedar

Jesús Renau.

cristianismejusticia.net

profundament impactat pel seu amic. Aquella nit va pregar a Jesús demanant la fe... i quan menys ho esperava creia sense saber com.

- No, no l'he vist. Però... hi era. Pensaràs que estic boig!... Hi era.

- On era? Dins teu, que feies aquella ajuda?

L'Adrià va entendre ràpidament que la fe no la podia guardar, que havia d'actuar. Va entrar a un grup que es preparava per a la confirmació; cada nit llegia un fragment de l'Evangelí.

A cops s'emocionava. I va començar a actuar com a voluntari d'un esplai de la parròquia i el dijous venia a servir aquell home gran. Tot formava part d'un "pack" que l'anava transformant per dintre.

- No, Jesús hi era, no dins meu, sinó en aquell home. No el vaig veure, no el vaig sentir... però vaig tenir la intuïció clara i evident que hi era, allà, en aquella vida humana que s'anava degradant. No em preguntis res més.

Hi era, sí, Ell mateix.

Jesús Renau

El Govern impulsa un pla de seguretat i millora de les necessitats de la gent gran

Segons la Generalitat, entre 2009 i 2013 s'ha detectat una tendència a l'alça dels fets penals patits per víctimes de més de 65 anys.

El Govern ha aprovat aquest dimarts el pla de seguretat per a persones de més de 65 anys, amb l'objectiu d'atendre millor les necessitats d'un col·lectiu més vulnerable i perquè puguin viure amb els mateixos drets i dignitat que la resta de persones. El pla, que s'ha presentat en la roda de premsa posterior al Consell Executiu, s'estructura en quatre eixos -servei a la ciutadania, planificació, coordinació i formació i recerca- i recull 14 objectius estratègics, que es concreten en 53 actuacions.

En l'apartat de servei a la ciutadania, es pretén fomentar hàbits d'autoprotecció en aquestes persones, aplicar eines per detectar riscos de victimització i crear i actualitzar instruments de treball per millorar l'atenció de les que estan en situació de risc.

Els objectius que persegueix la planificació són analitzar la normativa per ajustar-la a les necessitats de protecció de les persones grans, obtenir informació de la seva situació a partir de l'enquesta de seguretat pública de Catalunya i impulsant el primer gran estudi sobre la gent gran i seguretat, a més d'estudiar les seves activitats fora del domicili.

A l'eix de la cooperació, es preveu impulsar la signatura d'un pacte nacional per a la seguretat de les persones grans;

potenciar la coordinació dels Mossos d'Esquadra i les policies locals per afavorir la seva protecció; implicar la seguretat privada en la prevenció del maltractament; establir vies de col·laboració amb la ciutadania,

i especialment amb el tercer sector, i millorar la coordinació amb els professionals d'altres administracions i institucions que atenen a aquest col·lectiu. En formació, es vol difondre el coneixement sobre la prevenció i l'abordatge de la seguretat de les persones grans, consolidar la formació que Mossos i policia local tenen del maltractament que poden patir aquestes persones, i augmentar el coneixement de les problemàtiques que tenen a partir l'intercanvi d'experiències.

Increment de víctimes majors de 65 anys

Segons la Generalitat, entre 2009 i 2013 s'ha detectat una tendència moderada a l'alça dels fets penals patits per víctimes majors de 65 anys, mentre que va a la baixa a la resta de col·lectius, i constaten que un 27% de les 111 víctimes en accidents de trànsit d'aquest any superaven l'edat de jubilació.

En relació a una altra emergència, han detectat la necessitat d'actuar en l'àmbit dels accidents domèstics, després de precisar que un 44% les víctimes mortals per incendis al domicili entre 2009 i 2014 tenien més de 65 anys.

Europa Press Barcelona

Agenda 2015

Gener

Dijous 8: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema V – UNA ETAPA DE DESPRENIMENT.

Dimecres 28 i dijous 29: curset de Vida Creixent. Per aprofundir en el coneixement del nostre moviment. Horari matins de 9:30 a 13:45, inscripcions a la secretaria en horari d'oficina. Us esperem.

Febrer

Dilluns 2: Celebració de la Candelera Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 5 de la tarda.

Dijous 5: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – UNA ETAPA DE FECUNDITAT.

Març

Dijous 5: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VII – LA VOCACIÓ DE SER AVIS.

Abril

Dijous 9: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VIII – UN TEMPS FAVORABLE.

CANDELERA 2015 XXVII DIADA DE LA GENT GRAN

Dilluns 2 de febrer, a les 5 de la tarda
Basílica Parroquial de Sant Josep Oriol
(C/Diputació, entre Villarroel i Urgell)

Celebració eucarística presidida per l'Emm. i Rvdm.
Sr. Lluís Martínez Sistach
Cardenal - Arquebisbe de Barcelona

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq. - Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN